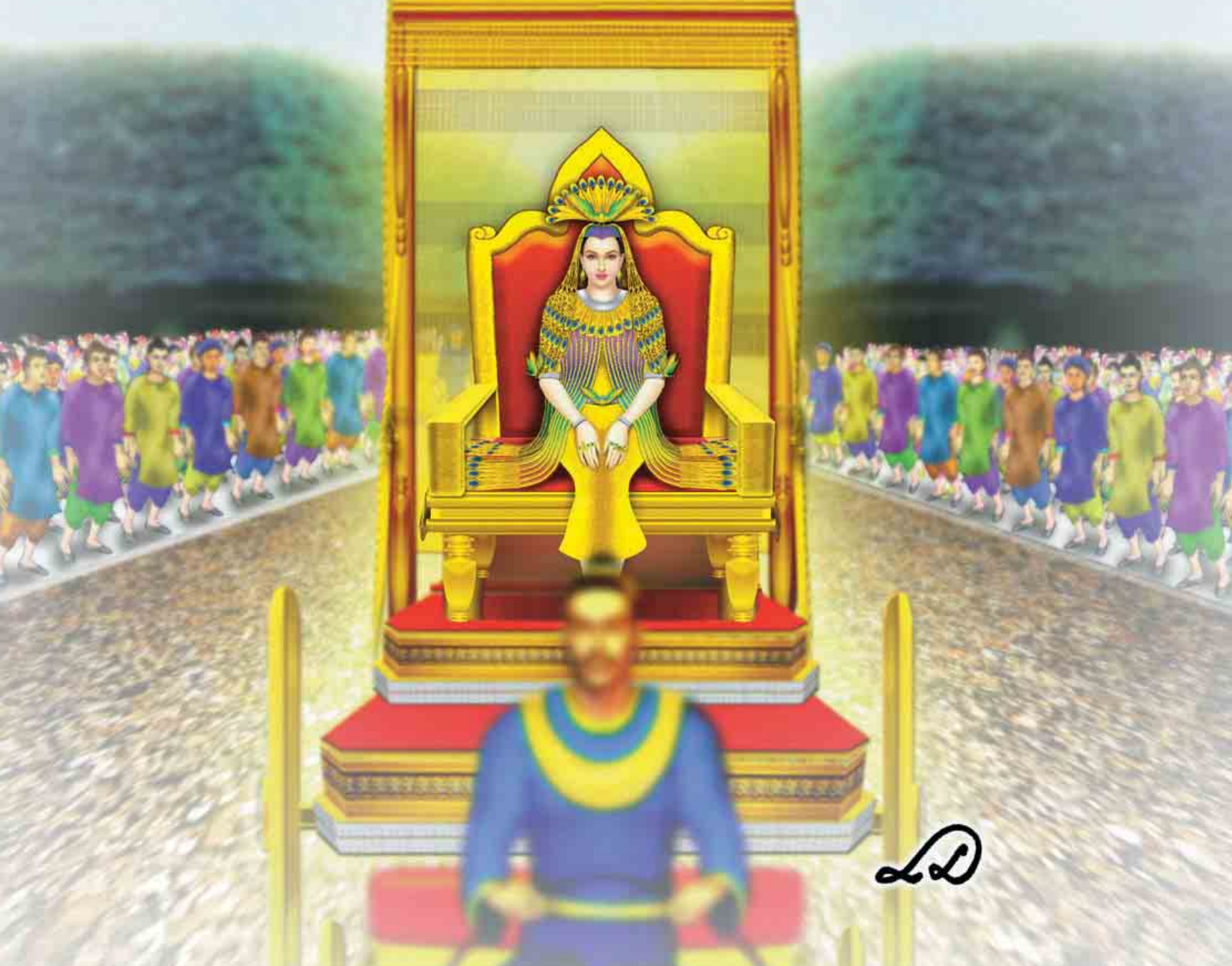

๑๔
หลานรัก

๒๒

นางวิสาขาเป็นที่เคารพรักของชาวเมืองสาวัตถีเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเดินทางไปทางไหนก็จะมีคนคอยต้อนรับ คือ มีบุญเก่าด้วย แล้วก็สร้างบุญใหม่ด้วย เพราะฉะนั้น บุญเก่าก็ส่งผลให้เธอมีรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ แล้วเธอก็ใช้บุญเก่านั้นมาสร้างบุญใหม่ ดังนั้น จึงเป็นที่รักของชาวเมือง ไม่ว่าบ้านไหนจะมีงาน

มงคล ก็จะมีนางวิสาขาไปเป็นประธาน หรืองานบำเพ็ญกุศล ในโอกาสต่าง ๆ ที่นิมนต์พระภิกษุสงฆ์มาที่บ้าน ก็จะมีนางวิสาขามาเป็นประธาน นอกจากจะมีวัตรประจำ คือ ทำบุญแล้ว เธอยังมีกิจเป็นประธานในงานต่าง ๆ อีกด้วย จึงไม่ค่อยได้อยู่บ้านของตัวเอง นางจึงได้แต่งตั้งหลานสาวคนหนึ่งชื่อ สุกตัตติ ให้เป็นผู้

คอยดูแล และบำรุงพระภิกษุสงฆ์ที่เข้ามาสู่เรือนของตนแทนตัว

ถ้ามีคนเชิญไป แล้วไม่ไปก็ไม่งาม พอไปแล้วทำให้เขาปลาบปล้ำ ดังนั้น จึงต้องไปบ้านนั้นวันนี้ บ้านนั้นนั้น จนไม่ได้อยู่อุปัฏฐากพระที่ตัวนิมนต์มา จึงให้หลานสาวสุทนต์ดูแลพระภิกษุแทน สุทนต์ก็สามารถดูแลพระภิกษุได้เป็นอย่างดี คือ มีเลือดเนื้อเชื้อไขแห่งความดีของนางวิสาขา

จนวันหนึ่งเธอตายด้วยโรคปัจจุบัน ทั้ง ๆ ที่ยังอยู่ในวัยที่สดใส เธอตายในวัยที่ยังไม่สมควรเลย แต่พอมหันตบุญก็หมดโอกาสที่จะไปอุปัฏฐากพระ เพราะฉะนั้นตอนที่มิโอกาสต้องสร้างบุญ แต่เธอได้สร้างบุญไว้ดีแล้ว จึงไปสู่สุคติ

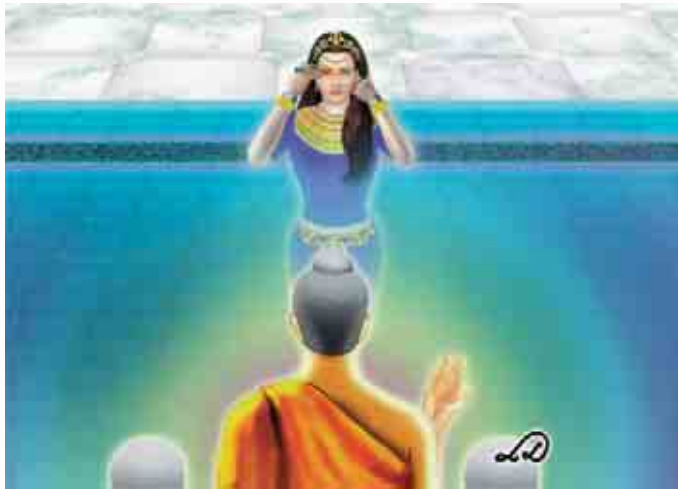
นางวิสาขาได้จัดงานศพหลานสาวสุทนต์ตัวอย่างสมเกียรติ และยังไปฝังศพของหลานสาวด้วยตัวเองด้วยน้ำตาที่นองหน้าตลอดเวลา เธอเป็นพระโสดาบัน

LD

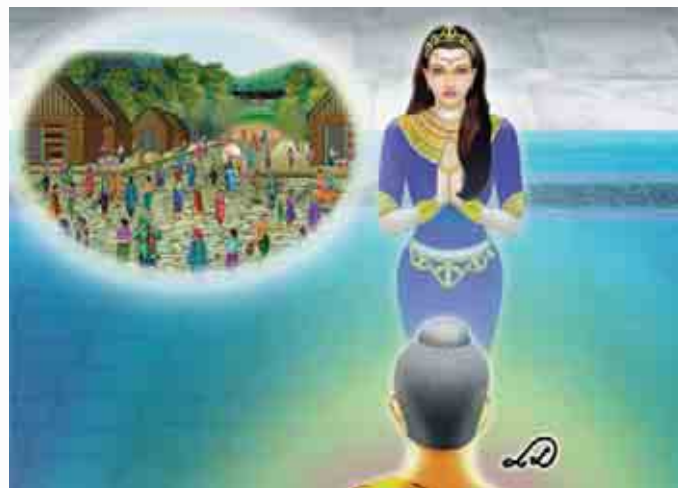

แต่น้ำตายังไหล แม้หลังงานศพผ่านไปแล้ว เธอก็ยังไม่
คลายความโศกเศร้า จึงได้เดินทางมาที่วัดพระเชตะวัน
เนื่องจากสืบทอดทำหน้าที่อุปัฏฐากพระภิกษุแทนเธอได้ดี
เยี่ยม เมื่อตายไปเธอจึงโศกเศร้ามาก นางร้องไห้ไป
จนถึงวัดพระเชตะวัน ได้ไปเข้าเฝ้าพระสัณเฑาะฐเจ้า
ทั้ง ๆ ที่น้ำตายังนองอยู่เต็มใบหน้า พระสัณเฑาะฐ
เจ้าจึงตรัสถามนางวิสาขาว่า “เธอร้องไห้ทำไม มีความ
ทุกข์ใจอะไรหรือ”

คนที่มีรูปสมบัติ มีบุญลักษณะแม้ร้องให้ยัง
งามเลย เธอจึงกราบทูลว่า “หลานสาวของหม่อมฉัน
ชื่อ สุกตติ เป็นผู้สมบูรณ์ด้วยข้อวัตรปฏิบัติได้ตายจาก
หม่อมฉันไป บัดนี้หม่อมฉันไม่มีโอกาสที่จะเจอเธอได้อีก
แล้ว” แล้วก็พรรณนาคุณของสุกตติให้พระสัมมา
สัมพุทธเจ้าฟัง “หม่อมฉันวางใจได้ในเรื่องงานบุญ และ
หม่อมฉันก็ได้ไปปฏิบัติภารกิจที่ชาวเมืองเขาเชิญไปเป็น
ประธานได้อย่างไม่กังวล”

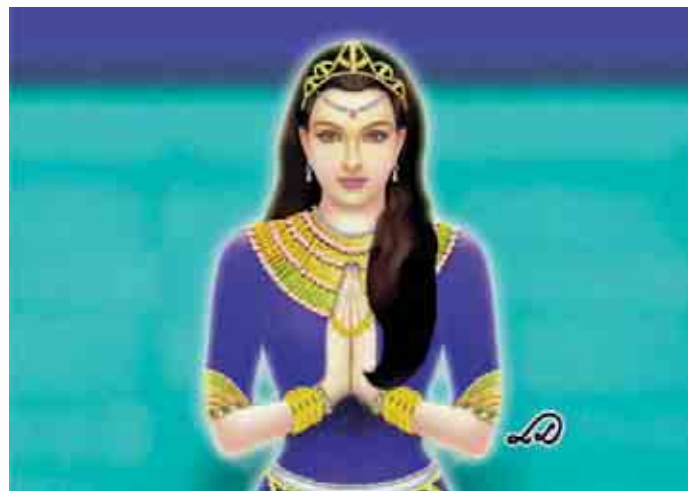
“วิสาข ในเมืองสาวัตถีนี้มีประชาชนเท่าไร”
 “ในเมืองนี้มีประชาชนอยู่ ๗ โกฏิเพคะ” “ถ้าหากชาว
 เมืองสาวัตถีเป็นเช่นเดียวกับหลานสาวของเธอ เธอจะ
 ยังรักชาวเมืองสาวัตถีเท่ากับหลานสาวของเธอหรือไม่”
 “หม่อมฉันรักเหมือนกันเพคะ” “ถ้าเธอรักทุกคน ชาวเมือง
 สาวัตถีต้องตายทุกวัน เธอรู้ไหมว่า ตายวันละกี่คน” “วัน
 ละ ๑๐ คนบ้าง ๙ คนบ้าง ไม่มีวันไหนที่ไม่มีคนตาย

เลยเพคะ” “ถ้าอย่างนั้นเธอจะต้องเศร้าโศกอยู่ตลอดเวลา นะสิ เธอจะต้องร้องไห้ตลอดทั้งกลางวันและกลางคืนเชียวหรือ”

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเช่นนี้ ทำให้นางได้สติขึ้นมา “หม่อมฉันทราบแล้ว ต่อจากนี้ไปหม่อมฉันจะไม่เศร้าโศกอีกแล้ว ความตายเป็นธรรมดา ทุกคนมี

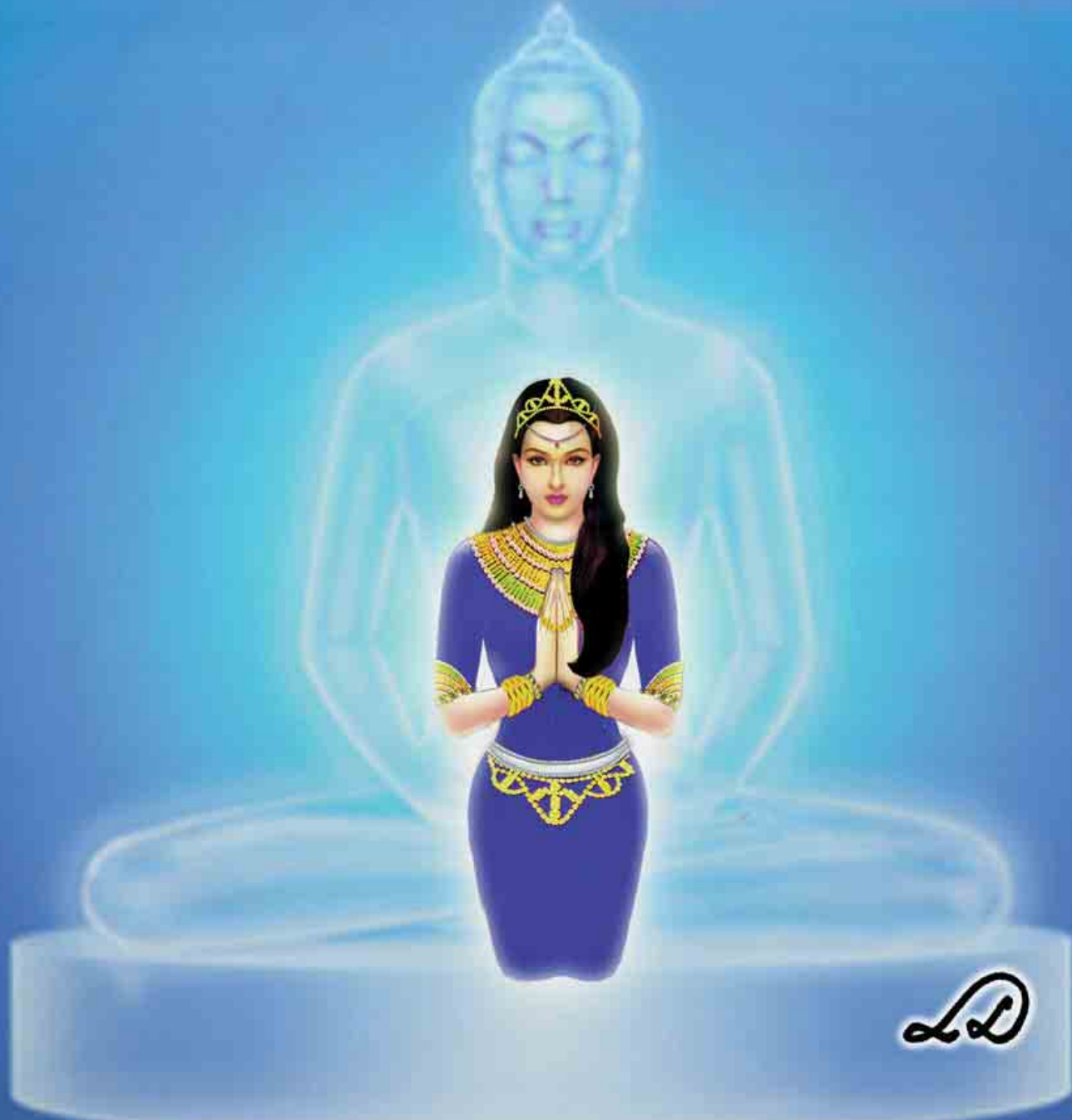

ความตายเป็นธรรมดา จะล่วงพ้นความตายไม่ได้” “ถ้าเช่นนั้นเธออย่าเศร้าโศกเสียใจไปเลย ความโศกก็ดี ความกลัวก็ดี ย่อมเกิดจากความรัก มีรักมากก็ทุกข์มาก มีรักน้อยก็ทุกข์น้อย ถ้าไม่มีรักก็ไม่มีทุกข์”

มีคำถามว่า นางวิสาขาเป็นถึงพระโสดาบันทำไมยังร้องไห้เศร้าโศกเสียใจอยู่ อย่างที่เราได้ศึกษามาบ้างแล้วว่า พระโสดาบันทำลายสังโยชน์เบื้องต้นได้เพียง

LD

๓ ประการเท่านั้น คือ ลักกายทิฐิ คือ ความถือมั่นว่าตัวเราของเรา หรือของของเรา วิจิกิจฉา คือ ความลั้ลเส่งสัยในพระรัตนตรัย สิลัพพตปรามาส คือ ลูปคล่ำศีลพรต ไม่เอาจริงเอาจังในการรักษาศีล แต่เรื่องของความรักหรือตัณหาภายในนั้น นางยังทำลายไม่หมด ยังต้องแต่งงาน ต้องมีครอบครัว ยังมีความรัก ยังมีความผูกพันอยู่ พระโสดาบันนั้นสามารถทำลายความเห็นผิด

และความสงสัยในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ได้ และรักษาศีลได้เป็นปกติ แต่ยังละความเศร้าโศกไม่ได้

